

Tâm sự của mùa Thu



Vì người, thu lại phải luân hồi

Cư sĩ Liên Hoa

*Mưa nhiều quá, kéo ngày về thế kỷ
mộng mơ nào cũng rơi lại chơi với
từng ngày qua thu đến ở bên đời
nghe thấm lạnh, trên mình bao giọt nước*

*có phải mưa về làm em ướt áo
hay gió đời, em sợ lạnh cô đơn
tung làn tóc cho thơ cười hồi hả
lá vàng rơi soi bóng nước hữu tình*

*ta hãy bước cho lòng khơi giấc mộng
màu sắc vàng dù gió lộng phương xa
tình bao la chan chứa dáng sắc màu
đời vẫn đẹp dù qua dòng sương mỏng*

*áo em mặc sáng lung linh hương tịnh
bờ môi kia chuyên chở tiếng trong lành
đời có đến hay đi, em vẫn vậy
còn tấm lòng soi rõ bước chân xưa....*

Mưa hôm nay nhiều quá, đổ tràn trên mọi con đường thành phố, làm ngập lụt vài nơi. Tin tức khí tượng cho biết là cơn mưa sẽ kéo dài, lấn qua đến ngày mai. Ngắm nhìn tượng Phật vẫn ngồi lặng yên, mỉm cười, trên bàn làm việc. Tôi vẫn có thói quen hay nhìn đến tượng Phật, quán chiếu khi tâm nhiều vấn động, để tìm cho tâm mình một thoáng bình yên. Ôi, mỗi ngày chỉ có một chút bình yên trong đời sống, trong tâm... cũng đã là mầu nhiệm rồi, đâu cần đời hỏi gì cao xa...

*Áo em khoát những mộng đời
là đà theo gió, tiếng cười véo von
ta tìm một chút lòng sen
chợt nghe thu đến bên mình nào hay....*

Qua khung cửa sổ nhìn nhìn ra ngoài, thấy từng giọt nước mưa bám vào kính cửa, vội vàng, nối nhau buông mình chảy vượt xuống. Cũng những giọt nước mưa, cũng những chiếc lá vàng rơi... có lúc hình ảnh đó rất tầm thường, vô vị như đời thường ... nhưng có lúc nào đó, từng vụn vặt bình thường này như tuôn lời pháp, nói

rõ ràng các duyên sanh hay duyên diệt, mà con người có quán niệm đến, sẽ nhận thức được chiều sâu của tâm tình và cảm thông.

*lời cứ nói, như mưa cười hỏi cát
cát từ đâu hay mưa đến từ đâu
có cần chăng lời thỏ thẻ thở nào
mưa hay cát vẫn khơi nguồn vũ trụ*

*từ trong em, ta thấy cõi vô cùng
mỗi hạt cát, hạt mưa là pháp giới
bởi nguyên sơ, em vọng đời vô tận
mỗi hạt thơ, soi mặt mỗi vì trần*



Mưa làm lạnh hay lòng thấy lạnh, người con Phật thì dù đời có như thế nào, dù sóng gió làm đau, mất mát, cũng vẫn thấy sự ấm áp trong lòng... nhưng hôm nay, cơn lạnh sao lại kéo về trong từng sợi thịt của thân tâm. Có phải những diễn biến, hoạt cảnh của đời sống đang xảy ra chung quanh đây làm ướp lạnh tâm hồn.

Màn hình TV chiếu lên các hình ảnh những nơi bị lụt lội, bão tố hành hình, những trận động đất như dấy lên cơn thịnh nộ của thiên nhiên trước thân phận yếu đuối của con người. Số người chết mỗi ngày đếm được nhiều hơn trong thảm cảnh đó, có nơi không thể lấy hết xác chết ra khỏi hiện trường đổ nát, đành quyết định để đất đá chôn vùi hết tất cả mọi thân xác làm mồ chôn tập thể... Có những ray rức nào đó trong tôi, có những co thắt của trái tim xúc động, tôi đã lặng yên, ngồi thật lâu trước bi cảnh đó...rồi loài người sẽ ra sao?...

*Vô thường ngày đó người mang
trần gian như thể hạt sương sáng trời
bốn bề khổ khổ không không
tấm thân mang nặng pháp trần vốn duyên
nay còn mai mất cuộc chơi
ta về tìm lại chân tình năm xưa...*

Tôi chợt suy tư đến lời của Đấng Cha Lành năm nào, trong Kinh Tám Điều Giác Ngộ: « *Thế gian vô thường, Quốc độ nguy thúy. Tứ đại khổ không, Ngũ ấm vô ngã. Sanh diệt biến dị, Hư vọng vô chủ* ». (*Tạm dịch : Thế gian này vô thường, các quốc độ vốn không an, bốn đại thay đổi khổ không, các ấm vốn vô ngã, sanh diệt biến đổi, là giả không chủ thể* ». những lời dạy của đức Phật như xoáy vào tận cùng của nhận thức để thấy rằng đó là thực tại của cuộc đời, của đời sống, chi phối đến muôn vật trong vũ trụ.

Trong cuộc chơi làm kiếp người, chúng ta vẫn cảm nhận được ngắn hạn, duyên sinh duyên hợp, bấp bênh .. của thân xác, nhưng đối với con người bình thường thì vẫn chạy đuổi theo những giả hợp để làm cuộc vui, đánh tráo tâm hồn bởi những nhan sắc của ngày tháng hoang vu. Chúng ta chạy tìm ta trong thoáng mây vô thường, bắt mây trời để ta rong ruổi vui chơi, bắt thời gian như để kéo dài thêm, mở không gian để mình ta ta bước, bắt cuộc đời làm chốn riêng tư của chính tự ngã, tô điểm cho những mơ tưởng trong những đời rong rêu, ảo hoá « *mãya* ».

Những sự tranh giành quyền sống cho chính cá nhân mình đã lên đến tột đỉnh, phô trương khí giới, cạnh tranh sức mạnh, dấy lên sự giàu sang cách biệt với

những thân phận nghèo nàn, tiêu xài hoang phí thiên nhiên, gây ô nhiễm môi sinh, làm mưa gió không thuận hoà, thiên tai khắp nơi.. Trước bối cảnh kinh hoàng trước mắt, con người cần đối diện với chính con người, chính mình, với lương tâm và đặt câu hỏi để loài người trả lời... bởi vì đâu, do ai ?

Nhờ cơ duyên đem giáo Pháp áp dụng vào đời sống thường ngày, có một chút nhận thức nào đó, nhận thấy mọi người đều có liên hệ nhân quả lẫn nhau. Người con Phật vẫn vào đời bằng cái thân tầm thường, chân chất, giản dị và với những khổ đau vốn có như bao nhiêu sinh mạng khác, trong cùng môi trường của « cộng nghiệp », nhưng lại mong muốn thu hẹp cuộc sống đơn giản để mở rộng lòng cho người và vì người trong một sự chia sẻ có thể được với tấm lòng, dù là hạn hữu.

*Em thật đẹp giữa phù sa gió mát
đời trong xanh bởi những bước chân em
trong khổ cảnh, tâm em tung vụn cửa
có con người, muôn vật vốn tình thân...*

Do vì cái bản ngã tác oai, chúng ta thường cho rằng "vạn vật là của ta, phải phụ thuộc vào ta, nên chúng ta có quyền làm bất cứ chuyện gì, phá tan môi sinh, phá hoại cuộc sống của hiện tại và ảnh hưởng đến bao thế hệ mai sau".

Vũ trụ đã lên tiếng, mùa thu đã vùng lên, những sắc màu tươi vàng óng ả của thu năm nào không còn nữa, da thịt của lá thu đã vàng sậm hơn bởi hy sinh hút những chất độc để dành đem lại dưỡng khí trong lành cho muôn loài, những gân trên lá vàng đã không còn là màu mỡ để cho người học trò dầm bước lên nghe lá vụn vỡ dưới chân như nhịp đập của con tim bồi hồi, rung động. Thu đã và đang dần dần vàng úa, dần dần chết, bốn mùa đã đi uể oải bên cạnh con người. Thi nhân, và văn nhân không còn gì để ca tụng..

*mắt em
ngày đó ngây ngô
chở đi
những khoảng tâm hồn của ta
bây chừ
đôi mắt vội xa
vô tình lại thấy tâm ta vô hồn...*

Vào cuối năm 2008, do vì nhiều người bạn mời đi Chicago để ngắm lá vàng của mùa Thu. Được nghe kể lại, cùng nhìn thấy những hình ảnh mà người bạn ghi nhận, cảnh sắc và hình ảnh mùa thu ở Chicago đẹp quá. Những cành cây mang lá vàng rục rở, màu áo hoang dại, đơn sơ, vàng trải dài, rộng khắp không gian, để dâng hiến cho con người những màu sắc thân thương của các mùa thay đổi..

*Áo em vàng,
mở nón che vũ trụ
nhìn chung quanh
nhân sắc khoát màu vàng
nụ cười xinh
rực vàng lời mây nhạc
trời đất say*

thôn thức viết thư tình....

Sau khi mua vé máy bay xong, tôi nôn nóng chờ đợi đến ngày để được đi chime ngưỡng lá vàng, có như vậy mới thấy cuộc đời có chút thi vị nào đó chứ, để thử làm cho tâm hồn ngây ngất vui vui... Chuẩn bị 2 máy cameras, memories đầy đủ có thể chứa trên một ngàn tấm hình cho mỗi máy, còn phim dự trữ nữa... tất cả trong tư thế sẵn sàng .. để chụp hình. Vui quá, và ngày đi cũng đã đến, muốn cho mình có các ấn tượng đẹp về thu, tôi nhìn ra cửa sổ từ trên máy bay ngó xuống thành phố khi máy bay từ từ hạ cánh, hồi hộp quá, xem lá thu vàng đẹp ra sao...mong rằng thấy cả thành phố choáng ngợp màu sắc vàng.

Ồ sao lạ quá, lòng đầy ngạc nhiên, tôi nhìn những hàng cây vừa chạy ngược với chiếc taxi chờ đến khách sạn, sao không thấy lá vàng, lại trở cảnh, còn chẳng chỉ vài chiếc lá bám lại. Người tài xế cho biết vì mấy ngày nay bị mưa gió, nên lá vàng đã rụng đi nhiều rồi, làm tôi thật thất vọng. Nhưng không sao, vì chắc rằng cũng còn những cây khác, không lẽ cả thành phố chỉ có bấy nhiêu cây thôi sao..

Sau khi lấy phòng rồi, phái đoàn chúng tôi vội vã lấy taxi để đi đến những nơi nào còn lá vàng trên cây. Dù có ra sao, thì cũng phải có niềm hy vọng chứ. Thật tội nghiệp cho những con mắt nhìn dáo dác để tìm, mong thấy ... lá vàng. Xe ngừng lại chỗ khoảng đường đi vào khu có nhiều cây với hy vọng mỏng manh.. và rời rã. Lá vàng nhiều lắm, thật nhiều, nhưng đã rơi rụng nằm rải rác dưới chân cây, mình lá còn mềm mại, ướt nhून nước sau cơn mưa... lá vàng, vàng lá, rồi lá vàng nằm tro mình trên đất, nhà người đã làm hại cho tâm hồn hao hức, thi hứng của ta rồi... Sao gió mưa không găn lại lá vàng trên cây, cho những người lữ khách chúng tôi được xem thấy. Ôi bước chân đi bỗng nặng nề, thất thế, lòng buồn thiu, hiu hắt, mắt đong đầy rong rêu... Rồi cũng phải tìm xem coi những cây nào còn lại, có còn giữ lá vàng để cho chụp vài tấm hình chứ. Một rừng cây thì cũng còn một vài cây để gọi là an ủi nỗi niềm cô đơn của khách lữ hành.

Chỉ có 2-3 cây còn nhiều lá vàng lưu luyến sót lại trên cây, chúng tôi đứng bên này chụp hình, rồi lại đứng bên kia... của vài cây đó, tìm chỗ nào còn nhiều lá vàng để chụp hình, quanh quẩn cũng chỉ có vài cây.. nhưng lại làm như nhộn nhịp, chụp hình lia lịa cho được nhiều hình, nhiều kiểu, nhiều dáng cho mỗi bên thân cây... để làm dáng, rồi cũng làm bộ la lên để cảm thán rằng:"...ồ đẹp quá, lá vàng mùa thu chỉ còn vón vẹn ít lá vàng trên một vài cây thôi..

*Ôi lá vàng mùa thu ơi...
Em bỏ cuộc đời đi vào mưa gió
bỏ trần gian có nhiều nỗi băng khuâng
bỏ giấc mộng êm đềm vừa mới dệt
bỏ cuộc tình, chưa viết kịp thành thơ...*

Bài thơ trên, chợt xuất hiện, lời như trách móc lá thu, vì đã vội vàng bỏ ra đi theo mưa gió, đã làm cho người đi tìm mùa thu ngỡ ngàng, cảm thấy mất mát... Tại mưa gió vô tình kéo qua hay tại lá thu vàng không còn chờ đợi hoặc tại mùa thu không còn mang màu nắng hanh vàng như xưa nữa....

Cuộc đời của mỗi người là dòng sông kỳ diệu chảy trên dòng sinh mạng, và mỗi người chính là hành giả, tác giả quyết định cho số phận của mình. Thân phận của con người được đức Phật cho là ưu thắng trên tất cả các loài, nhưng sanh mạng lại vô thường, biến đổi như từng hơi thở ra vào. Ý thức được điều đó, chúng ta hãy

vươn lên để cho vô hạn có mặt trong hữu hạn, chân thường hiện diện trong vô thường và cái tâm của ta tràn đầy dòng sống phù sa đóng góp và đem lại niềm vui nào đó cho những người bạn đồng hành trên trái đất này.

Ai xử sự thân thiện
Giữa những người đối nghịch;
Ai xử sự ôn hòa
Giữa những người hung hăng;
Ai sống không vẩn vương
Giữa những người vương vẩn:
Với người ấy, Như lai
Gọi là vị Tịnh hạnh!

Kinh Pháp Cú- 406

Mùa Thu đã hy hiện cho con người, cho cuộc đời biết bao nhiêu là hình ảnh đẹp của màu sắc vàng và qua đó, cũng nói đến những bảo bọc che chở của thiên nhiên, vạn vật vì con người và hành tinh này, nơi mà chúng ta đang sống.

Mỗi năm qua, thu đã hắt hiu hơn, vàng sậm hơn, tiêu điều hơn, ngắn hơn...vì mưa gió cuộc đời. Thu thường khẩn khoản kêu gọi chúng ta, là vì chúng ta, thu lại phải chịu luân hồi đi bên cạnh con người để bảo hộ ... Thu chỉ mong muốn luân hồi vì *nguyên* chứ không phải *nghiệp lực* do loài người gây ra, tác hại đến... Không phải vì vô tình mà thiên tai xảy ra nhiều nơi, không phải vì bất chợt mà trái đất nóng hơn, không phải vì nông nổi mà tầng ozone của trái đất bị soi mòn. Đừng bao giờ đổ thừa cho vì lý do này hay lý do khác để chúng ta trốn tránh trách nhiệm, để tâm bị soi mòn trong vô tình trước bao thảm cảnh có mặt...

Không sử dụng khí giới
Để giết hại sinh linh;
Dù tự tay giết hại
Hoặc bằng cách khiến người:
Với người ấy, Như lai
Gọi là vị Tịnh hạnh!

Kinh Pháp Cú- 405

Nếu loài người không cứu loài người, thì chúng ta đã hủy hoại đi đất sống, phá đi những di sản để lại cho những thế hệ sau này. Sợ không còn chỗ ở, chúng ta phóng lên những hành tinh khác mong có nước để di chuyển con người lên đó tìm đất sống... nhưng lại quên đi, hành tinh mà chúng ta đang sống rất cần sự đóng góp của mỗi người cho con người, cho xã hội, môi sinh, vì sự sống còn chung của toàn thể loài người, vạn vật.

Thưa bạn, là một người con Phật, có một chút chất liệu tu học và trên thân phận con người, tôi chợt có những bằng chứng khi nhìn thấy thời tiết thay đổi, chiến tranh ở khắp mọi nơi, tàn phá tất cả mọi ước mơ của loài người. Những trận động đất, cháy rừng, sóng thần cứ càng ngày như càng dồn dập đến, nhiều hơn và sự khổ, sự chết chóc của các loài sinh vật lại dâng cao, nguy hiểm hơn. Tôi không phải là nhà văn hay thi sĩ đi bên cạnh nỗi khổ đau của đồng loại.. để tìm kiếm hay có hứng khởi hay thi hứng để viết lên những gì của trữ tình, lãng mạn cho cuộc tình nào đó. Tôi chỉ là người có chút cảm xúc, có cái tâm mong chia sẻ, đi cùng và cũng

vì đã đến lúc đặt trách nhiệm trên tâm hồn, trên đôi vai của loài người.. trước những vấn nạn do con người gây ra và nếu chúng ta không làm, không dẫn thân, hay không cất lên tiếng nói, kêu gọi..... e rằng chúng ta đã quá thờ ơ, thiếu trách nhiệm với con người, mà quên rằng mình cũng là con người trong cộng đồng nhân loại.

Mượn lời tâm sự của thu khi bị chuyển mình bởi môi sinh bị tàn phá, nên lá thu vàng vò tha thiết mong loài người cứu vãn, tâm tình thu như đứa bé thơ đòi đòi dòng sữa mẹ. Chúng ta là con người, một sinh vật ưu thắng hơn các loài sinh vật khác. Với những xúc động của một người tầm thường, ít hiểu biết, lời văn thô thiển, chỉ ghi nhận những gì từ tâm xuất hiện, nên hay "đối cảnh sanh tâm", nhưng luôn mong ước được chuyển tâm từ vọng động của mình thành lời kêu gọi, đánh thức, chia sẻ để chúng ta cùng thực hiện ước mơ cho một thế giới thanh bình, an lạc và hạnh phúc.

Những lời viết thô thiển ở trên, nhưng lại xuất phát từ tâm hồn chân chất, hồn nhiên của người con Phật, nên *dù bạn có đồng ý hay không*, nhưng cũng xin nhận nơi đây một tấm lòng muốn đóng góp và chia sẻ.

Xin kính cảm ơn bạn..

Trong tâm trạng xúc động và ước mong
được chia sẻ một chút gì đó trước khổ cảnh của đồng loại.

Viết xong ngày 10.10.2009

